מדתנא דבי ר' ישמעאל. בפרק ב"ש (לעיל דף מח.) ומה במקום שלא הושוו קרבן לקרבן ומקומינא התם דקסבר ר' ישמעאל דבר הלמד בהיקש חוזר ומלמד בקל וחומר: **בבנין אב.** מה מצינו [ב] שאילות הללו בקדשים נשאלו ואחרבעה שאילות בכל מדה ומדה כגון דבר הלמד בהיקש מהו שילמד בהיקש ובגזרה שוה ובקל וחומר ובבנין אב ודבר הלמד בגזרה שוה מהו שילמד בהיקש ובג"ש וק"ו ובבנין אב [ג] ודבר הלמד בבנין אב מהו שילמד בכולן: **וליטעמיך.** אי משום הא כתביה ליתי מעולה לכתיב בה בהדיא: **שכן מכפרת כו'.** ואין לך לפרש שאילתייהו [יא] מכלן: **מחדא** [יב] **לא אתיא כו'.** מילתא באתיה נפשה היא ולא למיפשט בעיין: **עולה** [יג] לגבי חטאת ואשם לא חשיבה כפרת עשה דידיה כפרה [יד]: **למדנו לחודה.** מכלן בהיקש משלמים שבאה מן המעשר [טו] אם פירש בשעת נדרו ע"מ להביאה ממעות מע"ש: **שם שם.** בשלמים כתיב (דברים כז) וזבחת שלמים ואכלת שם ובמעשר כתיב (שם יד) ואכלת לפני ה' אלהיך במקום אשר יבחר לשכן שמו שם מעשר דגנך תירושך ויצהרך ובכורות: **חולין הוא.** ואנן בקדשים קמיבעיא לן: **אמר אמרה.** האמור [יז] למד קדש ומלמד קדש בתמיה וכי שייכן לריכין שיהו בקדשים [טז] הואיל ומלמד קדש כגון שלמים שפיר מיפשט בעיין דבתר למד מלמד [יח] אזלינן ומר זוטרא סבר בתר מלמד [יט] אזלינן והיינו דאמרינן בעלמא (לעיל דף מה. ולקמן דף ס:) הייתא למ"ד בתר למד אזלינן: **למדנו** [יז] **רבוכה.** חלות מבושלות במים תחילה שבאה סולת ולא קמח: **חלות שבאה סולת מניין.** שאלה מיינן מלה יש בה חלות רקיקין רבוכה חלות שבה מניין שהן סולת: **ס"ל חלות חלות.** נאמר בחלות חלות ונאמר ברבוכה חלות: **מצות מצות.** נאמר ברקיקין מצות ונאמר בחלות מצות ולפינן רקיקין מחלות וחלות למדו מרבוכה ושייכה בגז"ש: **וממאי.** דרקיקין דתורה מצות מצות מחלות דתורה גמרי: **דלמא.** ממצות דכתיב גבי רקיקין מנחת [יח] מאפה גמרי והתם סלת בהדיא כתיב סלת חלות מצות בלולות בשמן ורקיקי מצות משוחים בשמן (ויקרא ב): [יט] **מלמד שמולא.** את כל הפר שלם דאי במנותא היאך הכל יוליא בהולאה אחת הנתחים וקרבו ופרשו: **נאמר לאן רשו וכרעיו.** על ראשו ועל כרעיו (שם ד): **ונאמר להלן ראשו וכרעיו.** בעולת [כ] בן לאן כתיב וערך הכהן את הראש וכתיב וקרבו וכרעיו ירחץ (שם ח): **מה להלן ע"י ניתוח.** היה מקטירו לניתוח כתיב ביה: **אף שריפה של זה ע"י ניתוח.** ובפר כהן משיח קאי: **כשם שפרשו בקרבו בקרבו.** דאיתקש שריפת עורו ובשרו לשריפת קרבו ופרשו [כא]: **מה פרשו בקרבו.** דדבר מגונה הוא להוליאו ולשורפו בעין: ונאמר

לא נכתוב רחמנא בעולה ותיתי מחטאת ואשם. פי' ולכתוב בהדיא לפון בחטאת ואשם [כא] ואם תאמר ולכתוב בזבחי שלמי צבור ונילף עולה מיניהו וי"ל דאיכא למיפרך דמה לזבחי שלמי ליבור שכן זמנן קבוע ועוד דחטאת לא אתי מיניה שכן זכריס ואשם [כב] שכן אינו בליבור וא"ת למה לי לאקושי לקמן (דף נה.) זבחי שלמי ליבור לעולה תיפוק לי בבנין אב וכי תימא דאי אשמעינן דאם קדשי קדשים כעולה הוי מלי למילף מדאיתקש לחטאת [כב] וי"ל דאיכא למיפרך שכן תדיר כדמפרש [כג] בפרק תמיד נשחט (פסחים דף סה.) אי נמי מה לאם שלמים שכן אינן טעונין לפון וא"ת בפ"ק דשבועות (דף ט. ושם) דיליף שעיר דר"ח משעיר חיצון דאינו מכפר אלא על טומאת מקדש וקדשיו דקאמר הואיל וזה בא זמן קבוע ובשעיר הנעשה בחוץ קאמר כדפירש התם בקונטרס דאי מפנימי הוה ליה למיפרך שכן נכנס דמה לפני ולפנים ועוד דאדרבה נילף משעיר המשתלח דמכפר בשאר עבירות אבל השתא אי מחיצון גמר ניחא דדמו אהדדי טפי משעיר המשתלח והשתא אי מחיצון גמר א"כ תפשוט דדבר הלמד בהיקש חוזר ומלמד בבנין אב דחיצון גופיה לא ידענא אלא מהיקשא דפנימי [כד] וי"ל דהא אמרינן התם דגילוי מילתא בעלמא הוא דאיכא דגילוי מילתא בעלמא דכיפה (דף כ.) סמיכה בשלמי חובה בבנין אב (משלמי נדבה) [מעולת חובה] והא עולת חובה מכמשפט ילפא דהיינו היקש וי"ל דקושיא בעלמא הוא דפריך התם ממאי דבית הלל כו' דלמא מעולת חובה גמרי כלומר אם תימצי לומר דדבר הלמד בהיקש חוזר ומלמד בבנין אב ועו"ק [כה] בהקומץ רבה (מנחות דף כא.): נאמר הבא מנחה והבא מלח ונאמר הבא מנחה והבא עליה מה עליה משל ליבור אף מלח משל ליבור ועליה גופייהו לא ידעינן אלא מדאיתקש למזבח דכתיב (ויקרא ו) על העליה אשר על האש אשר על המזבח מה מזבח משל ליבור וכו': **אם** על תודה כו'. הקשה ה"ר יעקב מאורליינ"ש בפרק דם חטאת (לקמן דף לח.) ובפ' התודה (מנחות דף פג.) דאמר מה חטאת אינה באה אלא מן החולין למה לי הא שלמים ותודה שני כתובין הבאין כאחד ואין מלמדין עוד קשה היכי ליף התם מחטאת כיון דאיכא שלמים ותודה דבאין מן המעשר דלא ילפינן בהיקשא דזאת התורה אלא דבר שיכול לנהוג בכל המזכרים בפסוק דמהאי טעמא מיבעי לן קרא בפ"ב דזבילה (דף כ.) עולת [כה] חובה טעונה סמיכה ולא ילפינן מהיקשא דזאת התורה משום דסמיכה לא בעי בכולהו דבכור ומעשר לא בעו סמיכה כדתנן פרק שתי מדות (מנחות דף לב.) וי"ל דכל חובה מקשינן לחטאת מה חטאת דבר שבחובה ואינו בא אלא מן החולין [כו] כדמוכח בפרק התודה (שם דף פג.) ול"ע מנחת נדבה דאינה באה אלא מן החולין מנ"ל וא"ת בפ"ק דחגיגה (דף ח.) דדרים מסת מלמד שאדם מביא חגיגתו מן החולין למה לי הא חובה היא ותיפוק לי מהיקש וי"ל משום דקאמר התם דחגיגה באה נמי מן המעשר איצטריך מסת למימר דאינה באה כל מן המעשר אלא מן החולין ומן המעשר מתרוייהו אי נמי משום דכתיב כאשר יברכך בסיפיה דקרא סלקא דעתך דאתיא ממעשר להכי איצטריך מסת: **אמר אמרה.** [כז] ורבינו שמואל מפרש אימר אמרת שמא אתה רוצה לומר ששייכה בעינן קדש ורבינו תם גריס אמי אמרה ואמי שם חכם ובימות פרק הערל (דף פ.) היינו דשמענא [כח] ליה לאמי כל שממעי אמו לקוי ובכתובות (דף מד:) אמר רבא תני אמי בתולת ישראל ולא בתולת גרים וא"ת דלמר זוטרא לא איפשיטא בעיא וכסוף אלו מנחות (מנחות עו.) אמרינן לאמי תודה וזיזרות באות עשר עשר לאמי תודה בהדיא כתיב בהן פירוש דכתיב ממנו אחד מכל קרבן תרומה לה' ואמר בפרק התודה (שם דף עז:) נאמר כאן תרומה ונאמר להלן בתרומת מעשר תרומה מה להלן אחד מעשרה אף כאן אחד מעשרה וזיזרות מהיקש דאמר מר על זבח תודת שלמיו לרבות שלמי נזיר פי' לכל דין לאמי תודה לעשרה קנין ירושלמית וחלי לוג שמן ושייהו באות י' אלמא דין דתודה אתיא בג"ש חוזרת [כט] ומלמדת בהיקש [ל] ותו בההיא שמעתא לעיל ילפינן דכל המנחות באות עשר בבנין אב מלאמי תודה דאתיא בג"ש מתרומת מעשר ואם כן תפשוט דבר הלמד בג"ש חוזר ומלמד בבנין אב ובההיא שמעתא גופה פריך התם אי ס"ל דדבר הלמד בג"ש חוזר ומלמד בבנין אב בעי מילף מחביתין וי"ל דתרומת מעשר דהתם חולין הוא דקאמר הכא מעשר דגן חולין הוא ומיהו הך קשיא [לא] לרבינא דס"ל הכא בתר למד אזלינן ובסמוך אמרינן תיקו ודוחק לומר דלרבינא איפשטא ליה כמו כן בעיא דלקמן מההיא דמנחות: [לב] **מה להלן ע"י ניתוח שלא בהפשט.** ואם תאמר היכי ליף מהכא דדבר הלמד בג"ש חוזר ומלמד בג"ש דילפינן פר יום הכפורים בנתוח שלא בהפשט מפר כהן משיח וניתוח בפר כהן משיח גמרינן מעולה הלא הכ"ג אפילו למד בהיקש חוזר ומלמד בהיקש כיון [לא] דהוי היימנו ודבר אחר דשלא בהפשט בפר כהן משיח מדאיתקש עור ובשר לפרש יליף כדפירש בקונטרס ודבר הלמד בהיקש אינו חוזר ומלמד בגזירה שוה ושמא אין זה היקש אלא גילוי מילתא בעלמא וי"ל דשלא

מדתנא דבי ר' ישמעאל [ה] דבר הלמד בהיקש מהו שילמד בבנין אב אמר רבי ירמיה לא לכתוב צפונה באשם ותיתי מבנין אב מחטאת למאי הלכתא כתביה לאו למימרא דדבר הלמד בהיקש אין חוזר ומלמד בבנין אב וליטעמיך תיתי מבנין אב מעולה [א] מאי טעמא לא אתי משום דאיכא למיפרך מה לעולה שכן בליל חטאת נמי איכא למיפרך מה לחטאת שכן מכפרת על חייבי כריתות חדא מחדא לא אתיא תיתי חדא מתרתי מהי תיתי לא נכתוב רחמנא עולה [ב] ותיתי מחטאת ואשם מה להנך שכן מכפרין לא נכתוב רחמנא בחטאת ותיתי מהנך מה להנך שכן זכרים לא נכתוב באשם ותיתי מהנך מה להנך שכן ישנן בציבור כביחיד דבר הלמד בגז"ש מהו [ה] שילמד בהיקש אמר רב פפא [ג] (ל1) וזאת תורת זבח השלמים [וגו'] [2] אם על תודה [א] למדנו לתודה שבא מן המעשר [ג] מדאשכחן [ב] שלמים דאתו ממעשר שלמים גופייהו מנא לן דכתיב [3] שם [4] שם א"ל מר זוטרא בריה דרב מרי לרבינא [ג] מעשר דגן חולין בעלמא הוא א"ל אמר [ד] אמרה [ה] למד קדש ומלמד קדש דבר הלמד בג"ש [ה] מהו שילמד בג"ש [ה] אמר רמי בר חמא תניא [7] [2] סלת מרבכת למדנו [ג] לרבוכה [ה] שבאה סולת חלות מניין ת"ל [ד] חלות [ו] חלות [ה] רקיקין מניין ת"ל מצות מצות אמר ליה רבינא [ז] ממאי דמצות מצות מחלות גמר דלמא ממאפה תנור גמר אלא אמר רבא [ח] תניא [5] וקרבו ופרשו והוציא מלמד שמוציאו שלם יכול ישרפנו שלם נאמר כאן [5] ראשו [ח] וכרעיו ונאמר להלן [6] ראשו וכרעיו מה להלן ע"י ניתוח אף כאן על ידי ניתוח אי מה להלן בהפשט אף כאן נמי בהפשט תלמוד לומר וקרבו ופרשו מאי תלמודא א"ר פפא כשם שפרשו בקרבו כך בשרו בעורו ותניא [ט] רבי אומר נאמר כאן עור ובשר [ופרש]

מן החולין למה לי הא שלמים ותודה שני כתובין הבאין כאחד ואין מלמדין עוד קשה היכי ליף התם מחטאת כיון דאיכא שלמים ותודה דבאין מן המעשר דלא ילפינן בהיקשא דזאת התורה אלא דבר שיכול לנהוג בכל המזכרים בפסוק דמהאי טעמא מיבעי לן קרא בפ"ב דזבילה (דף כ.) עולת [כה] חובה טעונה סמיכה ולא ילפינן מהיקשא דזאת התורה משום דסמיכה לא בעי בכולהו דבכור ומעשר לא בעו סמיכה כדתנן פרק שתי מדות (מנחות דף לב.) וי"ל דכל חובה מקשינן לחטאת מה חטאת דבר שבחובה ואינו בא אלא מן החולין [כו] כדמוכח בפרק התודה (שם דף פג.) ול"ע מנחת נדבה דאינה באה אלא מן החולין מנ"ל וא"ת בפ"ק דחגיגה (דף ח.) דדרים מסת מלמד שאדם מביא חגיגתו מן החולין למה לי הא חובה היא ותיפוק לי מהיקש וי"ל משום דקאמר התם דחגיגה באה נמי מן המעשר איצטריך מסת למימר דאינה באה כל מן המעשר אלא מן החולין ומן המעשר מתרוייהו אי נמי משום דכתיב כאשר יברכך בסיפיה דקרא סלקא דעתך דאתיא ממעשר להכי איצטריך מסת: **אמר אמרה.** [כז] ורבינו שמואל מפרש אימר אמרת שמא אתה רוצה לומר ששייכה בעינן קדש ורבינו תם גריס אמי אמרה ואמי שם חכם ובימות פרק הערל (דף פ.) היינו דשמענא [כח] ליה לאמי כל שממעי אמו לקוי ובכתובות (דף מד:) אמר רבא תני אמי בתולת ישראל ולא בתולת גרים וא"ת דלמר זוטרא לא איפשיטא בעיא וכסוף אלו מנחות (מנחות עו.) אמרינן לאמי תודה וזיזרות באות עשר עשר לאמי תודה בהדיא כתיב בהן פירוש דכתיב ממנו אחד מכל קרבן תרומה לה' ואמר בפרק התודה (שם דף עז:) נאמר כאן תרומה ונאמר להלן בתרומת מעשר תרומה מה להלן אחד מעשרה אף כאן אחד מעשרה וזיזרות מהיקש דאמר מר על זבח תודת שלמיו לרבות שלמי נזיר פי' לכל דין לאמי תודה לעשרה קנין ירושלמית וחלי לוג שמן ושייהו באות י' אלמא דין דתודה אתיא בג"ש חוזרת [כט] ומלמדת בהיקש [ל] ותו בההיא שמעתא לעיל ילפינן דכל המנחות באות עשר בבנין אב מלאמי תודה דאתיא בג"ש מתרומת מעשר ואם כן תפשוט דבר הלמד בג"ש חוזר ומלמד בבנין אב ובההיא שמעתא גופה פריך התם אי ס"ל דדבר הלמד בג"ש חוזר ומלמד בבנין אב בעי מילף מחביתין וי"ל דתרומת מעשר דהתם חולין הוא דקאמר הכא מעשר דגן חולין הוא ומיהו הך קשיא [לא] לרבינא דס"ל הכא בתר למד אזלינן ובסמוך אמרינן תיקו ודוחק לומר דלרבינא איפשטא ליה כמו כן בעיא דלקמן מההיא דמנחות: [לב] **מה להלן ע"י ניתוח שלא בהפשט.** ואם תאמר היכי ליף מהכא דדבר הלמד בג"ש חוזר ומלמד בג"ש דילפינן פר יום הכפורים בנתוח שלא בהפשט מפר כהן משיח וניתוח בפר כהן משיח גמרינן מעולה הלא הכ"ג אפילו למד בהיקש חוזר ומלמד בהיקש כיון [לא] דהוי היימנו ודבר אחר דשלא בהפשט בפר כהן משיח מדאיתקש עור ובשר לפרש יליף כדפירש בקונטרס ודבר הלמד בהיקש אינו חוזר ומלמד בגזירה שוה ושמא אין זה היקש אלא גילוי מילתא בעלמא וי"ל דשלא

[ה] האשם, אבל הכא גבי בנין אב קאיא דולאי היקש אשם כתיב בגופיה יותר מבנין אב. ותיכף דדוקא היינו קודם שיעשו שהקדשים מוקדשים מן החולין לענין למד מלמד אז דתיבו לעיל בקבלא קלה כדי להשוותו לחולין, אבל מאחר שלמדנו שהשיקש מהיקש נשתנה מחולין אז יש לריכים הגמדות ולא לדמות בקבלא קלה (מהר"פ):

[א] מעולה אלא מעולה מאי (כתה"י וש"מ): [ב] נ"ל בעולה (כתה"י וש"מ): [ג] בס"ל יוסף ת"ש דתניא: [ד] נ"ל אימך אמרה (כ"י צ). ועי' תוס' וכ"ש [בד' קודמים נד' כאן סג' הב"ש שיין לתוס' בדף מח, והוא שיבוש, לכוונתו לד' ונ"ל שם נדפס בדף מח התוס' ד"ה אמר אמרה]: [ה] מרש"י כמ"י נראה דגרסי' רבוכה שבתודה כו' [ו] בס"ל חלות חלות לג"ש מה חלות האמורות ברבוכה סולת אף חלות האמורות בכולן סולת והלא רקיקין לא נאמר בהן סולת חלות מנין שיהיו סולת ת"ל מצות מצות לג"ש מה מצות האמורות בכולן סולת אף מצות האמורות בכאן סולת (שמב"י). ועי' דק"ש: [ז] בכתה"י רבא וכ"ה נכון (דק"ס): [ח] ראש וכרעים כל"ל וכן בסמוך וכרש"י (ש"מ): [ט] נ"ל וכל (*ש"מ): [י] בש"מ נוסף ודבר הלמד בק"ו מהו שילמד בהיקש ובג"ש ובק"ו ובבנין אב, וכע"ז בכתה"י: [יא] שאילתנו (*ש"מ): [יב] דיבור זה ליתא בכתה"י וכן מתקו הש"מ, ושם נ"ל מחדא לא אתיא כו'. אי דבר הלמד בהיקש חוזר ומלמד בבנין אב. תיתי חדא מתרתי דחדא כתיבא וחדא ילפא בהיקשא: [יג] [ד"ה] שכן מכפרין. עולה לגבי כל"ל (שמב"י וב"ש): [יד] אמר האומר כל"ל (כתה"י וד"ו): [טו] נ"ל קדשים (*ש"מ): [טז] נ"ל נמי אזלינן (ש"מ). ועי' מ"ב (לדף נח ע"ב) ד"ה גמרא אמר אמרה. ועי' תוס' מהר"ם וכ"פ יבמות (ע ב) ובהע' המהדיר שם: [יז] נ"ל למדנו לרבוכה שבתודה שבאה סולת ולא קמח והסמ"ד ומה"ד רבוכה. חלות מבושלות במים תחלה והסמ"ד ומה"ד חלות שבתודה וכו' (כתה"י): [יח] נ"ל דמנחת (*ש"מ): [יט] כלן חסר דבור והוציא. משמע בהוצאה אחת (שמב"י): [כ] דפרשו מה פרשו הד"א (*שמב"י): [כא] בש"מ נוסף דאל"כ לא ידעינן ליה בחטאת ואשם גופיה דלא כתיב צפון אלא בעולה: [כב] לחטאת לקמן (שם) וי"ל כו' (ש"מ): [כג] נ"ל כדפריך בפרק אלו דברים (פסחים סו ב). ועי"ש (צ"ק): [כד] נ"ל דאמרינן בהקומץ (ש"מ): [כה] נ"ל עולת (ש"מ): [כו] החולין אף כל דבר שבחובה אינו בא אלא מן החולין ושלמים ותודה נמי בכלל דאם אמר הרי עלי אין באין אלא מן החולין כדמוכח (ש"מ וב"ש): [כז] בש"מ נוסף רש"י גריס אמר אמרה כלומר שלא היו יודעים שם החכם שאמרה ולכך אמר אמר אמרה ורבינו שמואל גריס כו': [כח] ס"א דשמענא ליה לאמי זו אינה משנה ובכתובות היינו דשמענא ליה לאמי בתולה בתולות הבתולות וא"ת דלמר זוטרא (שמב"י וב"ש). כפה"ר נשתנה נוסח הספרים, ונלענ"ד שנוסח הס"א כלפינו אלא שנוסף שם עוד מראה מקום לשם אמי והוא בכתובות פב ב היינו דשמענא ליה לאמי [כ"ה כרוב כתה"י שם, ולפינו לאביי דאמר זו אינה משנה. ומש"כ עוד בתולה בתולות הבתולות אלכן כ"ה בכתובות כט ב אבל שם בכל הספרים לא מוזכר אמי אלא רב פפא, וע"ע. ובד' ולנא קידוו סגסה זו בדרך דחוק מאד: [כט] נ"ל וחוזרת (שמב"י): [ל] קשיא בתרייתא קשה לרבינא כל"ל (ש"מ): [לא] כיון שניתן לידרש לענין שלא בהפשט דאינו בא בג"ש בפר כהן משיח אתי ניתוח בהדיה אגב גרירא דהוי היימנו דבר אחר ועוד קשה דשלא בהפשט כו' כל"ל (ש"מ וב"ש). וע"ע מ"ב וס"ק שהגיהו כאופן אחר:

[טז] א מיי' פרק ט"ז מהלכות מעה"ק הלכה ח:
[יז] ב מיי' פ"ז מהלכות מעשר שני הלכה יב:
[יח] ג ד ה מיי' פרק י"ב מהל' מעה"ק הלכה ב:
ו מיי' פ"ז שם הלכה ב:

תורה אור השלם

1. וזאת תורת זבח השלמים אשר יקריב ליהוה:
ויקרא ז, יא
2. אם על תודה יקריבנו והקריב על זבח התודה חלות מצות בלולת בשמן ורקיקי מצות משחים בשמן וסלת מרבכת חלת בלולת בשמן:
ויקרא ז, יב
3. וזבחתי שלמים ואכלת שם ושמחת לפני יהוה אלהיך:
דברים כז, ז
4. ואכלת לפני יהוה אלהיך במקום אשר יבחר לשכן שמו שם מעשר דגנך תירשך ויצהרך ובכרת בקרך וצאנך למען תלמד ליראה את יהוה אלהיך כל הימים:
דברים יד, כג
5. ואת עור הפר ואת כל בשרו על ראשו ועל כרעיו וקרבו ופרשו: והוציא את כל הפר אל מחוץ למחנה אל מקום טהור אל שפך הדשן ושרף אתו על עצים באש על שפך הדשן ישרף:
ויקרא ד, יא-יב
6. וערבו בני אהרן הכהנים את הנתחים את הראש ואת הפדר ואת העצים אשר על האש אשר על המזבח: וקרבו וברעיו ירחץ במים והקטיר הכהן את הכל המזבחה עלה אשה ריח ניחוח ליהוה:
ויקרא א, ח-ט

מוסף רש"י

מדאשכחן שלמים. דלחמנא קראה לתודה שלמים דכתיב תודת שלמיו מה שלמים כאים מן המעשר אף תודה כאה מן המעשר אם ילפה מן המעשר אם דגן חולין בעלמא הוא. ומסולין למידין למד מן הלמד (מכות יט.) **וקרבו ופרשו** והוציא. כתו"כ ה"ג לה ולא עור הפר ולא כל בשרו אם לא ראשו ועל כרעיו ורגליו ופרשו. מגמד שמוציאו שלם: **ונאמר להלן ראשו** שלם: **ונאמר להלן ראשו וכרעיו.** שנמר בהקטרה. שנאמר וערבו את הנתחים את הראש ואת הפדר ונאמר והקדיר והכרעים: **כשם שפרשו בקרבו.** שנאמר ואת עור הפר ואת כל בשרו. הקיש הוצאת עור ובשר להוצאת קרבו ופרשו, מה פרשו בקרבו אף בשרו בעורו, וכתיב והוליא ולכך מה הוצאתו בשרו בעורו אף שריפתו כן (יומא סח.):

ליקוטים

סיכום הסוגיא דלמד מן הלמד בקדשים. ראה להלן דף נא ע"ב בליקוטים.

שיטה מקובצת

לא לכתוב צפונה באשם כו' לאמי הלכתא כתביה כו'. תימה דהיכי בעי למילף לענין בנין אב הא איצטריך לאמעוטינן דדבר הלמד בהיקש אינו חוזר ומלמד בג"ש כדקאמר לעיל ולעולם חוזר ומלמד בבנין אב, וי"ל דמ"מ שפיר מוכח דאי סובר דחוזר ומלמד בבנין אב א"כ לשתוק דאפשר דאתם לא בעי לכתבו שלא לצרך ובמקום אחר שמעינו דאין היקש חוזר ומלמד בג"ש. והקשה הר"ש היכי מוכח זה, דלמא ניחא ליה למיכתביה בנופה מדמקום ליה לקוני דהא קאמר לעיל כי האי סברא, דבשלמא לעיל גבי לא לכתוב צפון באשם ומתי בקדשי קדשים ממעטא ליה ליכא למיפרך הכי דהא ג"ש מהיכא כתיב בנופיה כמו היקש דכתיב במקום אשר (שמחנו) (שמחנו) (שמחנו אתו) העולה (שמחנו) (שמחנו אתו) האשם, אבל הכא גבי בנין אב קאיא דולאי היקש מהיכא כתיב בנופיה יותר מבנין אב. ותיכף דדוקא היינו קודם שיעשו שהקדשים מוקדשים מן החולין לענין למד מלמד אז דתיבו לעיל בקבלא קלה כדי להשוותו לחולין, אבל מאחר שלמדנו שהשיקש מהיקש נשתנה מחולין אז יש לריכים הגמדות ולא לדמות בקבלא קלה (מהר"פ):